

Boyun Borcu

Halkımızın özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinde, baskıya, zulme, sömürüye ve her türlü insanlık dışı uygulamalara karşı mücadele bayrağını daha da yükselttiği bir gün olarak sembolleşen bir Newroz' u daha geride bıraktık. Ayrıca Uluslararası İrkçilikle Mücadele Günü olması nedeniyle, 21 Mart'ın halkımız açısından enternasyonal bir önemi de vardır. Bir 21 Mart'ı geride bırakan yüzyıllardır halkımızı yok etmek, tüm maddi ve manevi kültürel değerlerimizi talan etmek, aralarındaki savaşların en ağır faturalarını halkımızın kanyıyla ödetmek ve hatı Kürt ve Kürdistan sözcüklerini dahi unutturmak için en pervasız uygulamalardan kaçınmayan yeni Dehhak'lar, yıldırma, sindirme ve imha politikalarını sürdürüyorlar.

Türkiye Kürdistanı'nda uygulanan ilan edilmiş savaş hali tüm acımazlığıyla sürüyor. "Terörist" arama bahanesiyle köyler basılıyor, en sorumsuz bir biçimde keyfi uygulamalara giriliyor, halktan yüzlerce insan zindanlara dolduruluyor. idam cezaları birbirini izliyor.s.Halkımıza karşı ortak operasyonlar düzenlemek için İran ve Irak sömürgecileriyle anlaşılan Evren-Özal çetesi, basına yansıdığı kadariyle Suriye'yle de "sınır güvenliği"ne ilişkin bir ön anlaşma imzalamış durumda. Türkiye'deki faşist diktatörlük, Kürdistan halkına yönelik geniş kapsamlı planlarını diğer sömürgeci ülkelerle işbirliği ve karşılıklı yardım temelinde uyguluyabilmeye için tüm bu çabaları sarfederken, emperyalizmin bölgeye yönelik genel planları doğrultusunda da önemli adımlar atıyor. Özellikle gerici Arap ülkeleriyle son zamanlarda daha da yoğunlaşan ilişkiler ve bu yöndeki canlanma, bölge halklarının ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesine yönelik sinsi oyunların habercisidir.

Devamı s. 11'de

Yalancı Pehlivanlar

Bir yılı aşkın sürededir cuntanın çıkardığı yeni yasalarla süren "serbest" toplu pazarlık uygulamaları, gerek Türkiye ve Kürdistan'daki ilerici güçlerin, gerekse de Uluslararası Çalışma Örgütü'nün ve belli başlı uluslararası işçi sendikalarının görüşlerini doğrulamış;bu yasalarla sendikaların asgari işlevini yerine getirmelerinin mümkün olmadığı açık seçik ortaya çıkmıştır.

İşçi sınıfı, İMF patentli kemerleri sıkma politikasının baş kurbanı, dolayısıyla faşist baskı ve zulmün de esas hedefi olmaktadır. Gerek aşırı sömürü ve baskının, gerekse de cuntanın "serbest" toplu pazarlık diye sürdürdüğü dönemin yasal uygulamalarının "hayal kırıcı" sonuçları, işçiler arasında ve toplumdaki sendikal tartışmaları hızlandırarak, sendikal mücadeleye ivme kazandırmaktadır. Bu durum Evren-Özal çetesiyle TİSK' i ve onların dümen suyundaki TÜRK-İŞ üst yönetimini karşı taktiklerle de harekete geçirmiştir.

TÜRK-İŞ'in kaşarlanmış, uzlaşmacı yöneticilerinin "24 Ocak kararları"ya başlayan ve 12 Eylülü Faşist Askeri Darbesi'yle tamamlanan sendikal sistem dahil, bugünkü sistemin oturmasına her anlamda yardımcı oldukları biliniyor. Ancak bugün aynı TÜRK-İŞ yöneticileri, sendikal alandaki uygulamalar sonucunda artık "kel görüldüğü" için cuntaya ve onun yasalarına olan saygılarını da bazmadan uzlaşmacılığın, teslimiyetçiliğin ve ikiyüzlülüğün mesrebine uygun bir ifade ile;"Bu yasalarla sendikacılık yapılmıyor, gerekirse sendikaların kapısına kilit vurup anahtarlarını sahiplerine teslim ederiz." diyerek kendilerince "gerçek"i teslim edip günahlarından arınmaya çalışıyorlar.

Diğer taraftan hükümetle işbirliği içinde, daha önce de bir kaç defa yaptıkları gibi işçilerin ve kamuoyunun dikkatlerini göstermelik "zirve"ler üzerinde

Devamı s. 9'da

Gidişatı Değiştirebilmek İçin

Politik tutuklulara özgürlük tanınması sorununun önem, ciddiyet, acillik ve güncelliği artıyor. Faşizm karşıtı güçler bu konuda diktatörlüğü şıkıştırmaya devam ediyor. Geçen zaman, yığınları bu talebi daha kararlıca savunmaya itiyor. Burjuva çevreleri bu soruna karşı konumlarını uygun tutumlarını sürdürüyorlar. Oyalama-aldatma taktiklerini sık sık deniyor olmasına rağmen yığınların "af" talebinin önüne geçilemiyor. Sahtekarlıkların, kitleler nezdinde daha iyi anlaşılmasına başlanması dolayısıyla tepkiler büyüyor, öfke kabanyor. Faşizm yanlısı çevrelerin huzursuzluğu artıyor. Burjuva basın-yayın organlarında yazıları çıkan bir çok burjuva kalemler sık sık yaklaşan tehlikeye dikkat çekiyor. "Af" tartışmalarının sürdürülmesinin kitleler üzerinde olumsuz etkiler yarattığına değiniliyorlar. Bu düşüncede olan bazı çevreler, bu tezlerini "af"ın aşkıya alınması gerektiğinin gerekçeleri yapıyorlar. Diğer bir burjuva kesimi de

sorun kamuoyu ve parlamentoda daha fazla tartışmadan, halkın gözünü kısıtlı, "kader kurbanları"ni kapsamına alacak bir af komedyasıyla boyanması yolunu öneri olarak ileri sürüyorlar. Onlara göre bu "çözüm" yolu geniş kapsamlı ve tüm politik tutuklulari içine alacak genel politik af alternatifinin önünü kapatmaya yarayacaktır. Bu da birinci yol gibi hiç şüphesiz "af"ın ölü-bittileriyle geçtirilmesini önlemekdir.

ANAP, sorunu geçiştirmek ve elden geldiğince olabilecek en son sınıra kadar ertelemek, gerilemek istiyor.Gülünç düzeydeki burjuva "af" önerileri bile şimdilik kabule yanasmamakta ayak dirediyor. MDP de ANAP'tan farklı düşünmüyor. HP gülünç "af" önerileriyle "af"tan yanaymış gibi pozisyonlara girmeye çalışıyor. Calp, kuzu postuna girecek kurt olduğunu gizlemeye çabalyor.

Halkın yükselen af talebine

Devamı s. 10'da

GENÇLİK BİNBİR SORUNLA KARŞIKARŞIYA

BM 1985 yılını Dünya Gençlik Yılı olarak ilan etti. Amaç, değişik toplumsal sistemlerin yaşandığı kara parçamızda yaşayan 15-20 yaşları arasında (B.M. İstatistiklerde genellikle 15-20 yaşları arası genç olarak değerlendirilir) 760 milyon üzerindeki gencin sorunlarına dikkat çekmek, çözüm yolları araştırmaktır.

BM, Gençlik Yılı çalışmaları için 1979'ün sonlarına doğru altı kıtadan 24 ülkeden oluşan, "Uluslararası Gençlik Yılı İstisari Komitesi"ni kurdu. Komite, tüm ülke yönetimlerine öneri olarak bir faaliyet raporu sundu.

Rapor uygulandığı taktirde gençliğin bir çok sorununu çözümlenecek ve bir çoğunu da çözüm sürecine sokabilecek niteliktedir. Rapor, günümüzde, "gençlikle ilgili sosyal ve ekonomik sorunların en önemlisi işsizlik..." olduğu sonucuna varmaktadır. Sorunları çok olan gençliği sınıflara ayıran Rapor, en yoksul ve sorunları en çok olan gençliği de şöyle değerlendirmekte.

"Özellikle kırsal kesimde, kent dışında ve geçekonda bölgelerinde yaşayan gençlik sağlık hizmetlerinden yararlanma bakımından en son sıradadır. Kırsal kesimde yaşayan yoksul tabakanın sorunları da hızlı bir artış göstermektedir."

Gençlik Yılı İstisari Komitesi'nin, Birleşmiş Milletler adına sunduğu bu faaliyet raporunu şu aşğıdaki tespitleri, gençliği karekterize etmede gösterdiği doğru politikaları yanında; yüklediği doğru işlevler açısından da önemlidir;

"İrkçılık, bağınazlık, sınıf farklılığı, aydın özgürlüğünün kısıtlanması, insan haklarının ihlali dünyanın bir çok bölgesinde genlis grupların üzerinde otorite sağlamak ve kontrol amacıyla kullanılmaktadır. Yetişkin kişilerin hayatının birçok alanına yeni katılan kesim olarak gençlik bu tür baskılardan en çok etkilenen gruptur..."

"İnsan hakları, silahsızlanma, sömürgecilik ve ırkçılık gibi daha geniş sorunlar üzerine gençler aktif bir ilgi göstermişler ve ulusal, bölgesel ve uluslararası düzeylerde düzenlenen toplantı, sempozymler ve konferanslar kanalıyla görüşlerini belirtmişlerdir. Aynı

şekilde uluslararası işbirliğinin geliştirilmesi ve uluslararası barışın güçlendirilmesi gençlerin ilgilendikleri başlıca konular olmuşlardır..."

"...Uluslararası Gençlik Yılı'nın amaçlarına ulaşılmasında gençliğin ve gençlik organizasyonlarının aktif katılımı kabul edilmekte ve bu katılımın başarıya ulaşmak için önkoşul olduğu onaylanmaktadır. Raporun verdiği diğer önemli sorunlar da şunlardır:

"Kalkınmada genç kadınların rolü üzerine eğilmek.

"Gençlerin ilgisizli barış ortamını kurmaya, güvenlik, detant, işbirliği ve uluslararası tartışmaların çözümünü gibi alanlara yönelmek ve katılımını arttırmak."

GENÇLİK YILINDA HERKEŞ GENÇLİĞİ KONUŞUYOR

1985 yılının gençlik yılı olması dolayısıyla, her ülkede gençlik ve sorunları aktuel durumunda. Gençliği duyarlı kılmaya, sorunlarını aşma yolunu gösteren komünistlerden, gençliği kişiliksizleştirme, apolitikleştirme, uşak durumuna getirme çabası içerisinde olan egemen sınıflara varana dek politik yelpazenin her kesimi gençliği konuşuyor. Pinochet'i, Ziya Ül Hak'ı bile gençliğin sorunlarıyla "uğraşıyor" 1985'te.

Çağımızda gençliğin güçlü, konumu ve önemini bilmeyen kesim yoktur. Bu nedenle der ki onun bu kategorik yeteneklerinden yararlanmak isteyen, onu sınıf ve zümre çıkarları için kullanın, yanlış hedef gösteren ve bu hedefe sürüklemek isteyen kesimler büyük cabalar içindedir. Bu kesimlerin başında da burjuvazi gelmektedir. Burjuva demokrasisinin en geniş olduğu ülkeden, en totaliter devlet biçiminin yaşandığı ülkelere dek, kapitalizmin yaşandığı her yerde amacı doğrultusunda gençliğe yön veremeye çalışmaktadır.

Gençliği sürekli ezilen, onu ülke ekonomisinde, yönetimde olmak üzere yaşamın her alanında katılımını gerçekleştiren bunun süreklileştirilmesi için ona barış ortamı yaratmaya çalışan ve kültürel, sağlık, vücutsal gelişimini sağlayan sosyalist ülkeler yanında kapitalistler de 85 yılını Dünya Gençlik Yılı olmasın-

dan dolayı, gençliğe sınıf çıkarları doğrultusunda büyük önem vermektedir.

GENÇLİK NE DURUMDADIR?

Gençlik, ekonomik, sosyal, eğitim ve cinsel sorunlarına sosyalizmde çözüm bulan sosyalist ülkelerin gençliği dışında, dünyamızın her bir yanında değişik biçimlerde görünen fakat özde aynı olan sorunlarla karşı karşıyadır. Son yıllarda büyüyen ekonomik krizle, sosyal sorunları daha derinleşen ileri kapitalist ülke gençliği safarından bunalmı daha da derinleşiyor. Bu ülkelerde gençliğin en büyük sorunu işsizliktir. İşsizliğin en yaygın olduğu kesimin başında gençlik gelmektedir. Son yıllarda emperyalizmin izlediği şok savaş, silahlanma politikası, ileri kapitalist ülkelerdeki gençliğin geleceğini kararttığı gibi, koşulların kötüleşmesinde de belirleyici rol oynamaktadır.

Emperyalizm bir çok alanda olduğu gibi gençlik ile ilgili de bir politika izlemektedir. Bir yandan gençliğe sahip çıkıyor görünmek için, hiç kimsenin doğruluğundan kuşku duymadığı sözler sarfederken diğer yandan da söyledikleriyle yüzde yüz çelişen uygulamalara girişmektedir. ABD, "Gençlik Yılı İstisari Komitesi"nin ortaya çıkardığı raporda ancak ve ancak komünistlerin gençlik için yapabilecekleri tespitlere imza atarken öte taraftan bu yılın bütçe açığını kısmak için öğrenci kredilerinde bir kısıtlamaya geçti (31 Ocak 1985 Cumhuriyet). Oysa bütçe açığını sözkonusu boyutlara getiren çıkınca yapılan silahlanma harcamalarıdır.

Emperyalizm ve tüm gerici egemen sınıflar, izledikleri çıkarıcı politikaya rağmen, gençliğe büyük bir önem vermektedirler. Aslında, bu birbirlerine zıt görünen iki politika bir sınıf anlayışını tamamlıyor. Sömürücü sınıfların bir olguya verdikleri önem o olguya çıkarıcı bir gözle bakmaları distal olmaz. Bu sömürücünün sürekliliği için duyulan kaygıdan kaynaklanmaktadır. Sömürücü sınıflar bir yandan gençliği ilgilene kadar sömürürken diğer yandan da bu sömürüyü sürekli kılmak için, gençliği apolitikleştir-

mek, uyandırmak, sağlıklı düşünmesini engellemek için, büyük paralar dökmektedir. Bunda da nispeten ve geçici bir dönem için bile olsa başarılı olmaktadırlar.

Latin Amerika, Asya ve Afrika'nın büyük bir kesiminde gençlik, gençliğini yaşamıyor. Yoksuluk, işsizlik gençliği kasıp kavuruyor. Bu ülkelerin çoğu tiliyor. Diktatörlüklerin sıvri, ağır darbeleri gençliğe yöneliktir. Gençliğin azımsanamayacak örnekteki bir kesimi okuma-yazma dahi bilmiyor. Kısacası sınıflı toplumlarda, gençliğin sorunları kat kat biriktirilmiş. İşin en kötü tarafı; bu tür ülkelerde, gençliğin sorunlarının çözüm yolları alabildiğine tıkatılmıştır.

ULUSLARARASI GENÇLİK YILINDA ÜLKEMİZ GENÇLİĞİ

Dünya gençliği içinde, 85 yılını en ağır sorunlarla girenlerin ilk sıralarında ülkemiz gençliği yer almaktadır. Ülkemiz gençliği acımasızca süregelen sınıfsal baskının yanında ve enaz onun kadar ağır ulusal baskı ve sömürü altındadır. Türkiye'de genel olarak işsizlik %25-30'dur. Türkiye'de B.M İstatistiklerine göre 1980'de gençler arasında işsizlik oranı %48,6'dır. Elimizde sağlıklı istatistikler bulunmadığından, Kürdistan'daki işsizlik oranını rakamlarla veremeyecek durumdayız. Fakat, kesin olan şu var; ülkemizdeki işsizlik oranı Türkiye ortalamasının çok çok üzerindedir. İş bulan gençlerin %50'sinden fazlası asgari ya da onun altındaki bir ücretle çalışmaktadır. İşçi gençliğinin büyük çoğunluğu sigortasız ve iş güvencesinden yoksundur.

Ülkemizde, çıkar olarak adlandırılan 20-25 yaş arası çok sayıda işçi vardır. Terzihane, berber, marangoz, torna, kaynakçı ve tiplik atölyeleri gibi iş alanlarında, meslek öğrenimi adı altında çocuk yaşta bu gençler günde 12-14 saat çalıştırılmaktadır. Bu gençler ne sigortalı ne de sendikalıdır. İşveren genellikle el emeği ile geçinen, "usta" olarak adlandırılan iş yerli sahibidir. Çıkarların usta ile ücret üzerinde pazarlık yapma hakkı yoktur. Usta da belli bir resmi ölçüye göre çırağa ücret vermez. Çırak, ustanın gönlünde koptuğu kadar ücret almaktadır. Bu gençler "meslek öğrendikleri" için genellikle ilkököl mezuniyetiyle yetinmektedirler. Çok genç bir yaşta dükkana kapatıldıklarından gelişim, kişilik, siyli alanla-

rı bu yaşlarda biçimlenmektedir. Burada usta ve çevresinin kişilik ve gelişkinlik dereceleri çırağın eğitimi üzerinde büyük rol oynar.

Metropole mevsimlik işgücü gücü ve ülkemizdeki işsizlik oranının Türkiye ortalamasından yüksek olduğu ve bunun büyük kesiminin gençler arasında olduğunu ispatlıyor. T.Kürdistan'ın özellikle kenar mahalle ve geçekondularında kümeleşen işsiz gençler ilk baharda başlarını alıp Antalya, Adana, Bursa, İzmir, İstanbul gibi metropollerde iş aramaya gitmektedirler. Buldukları işler genellikle kahve, restoran, inşaat işleridir. Önemli bir kesimi de işportacılık ve tarım alanlarında iş bulmaktadır. Bunların da %99'u sigortasız ve sendikası çalışmamaktadır. Her yıl iş kazalarında onlarca genç tabutlarda Kürdistan'a dönmektedirler.

Kürdistan'da gençlerin özellikle geçekondulu, kenar mahallelerde oturan yoksul halk kesimi ve yoksul köylülerden gelen gençlerin oluşturduğu mevsimlik tarım işçiliği vardır. Bunun ezici çoğunluğunu genç kızlar meydana getiriyor. Pamuk başta olmak üzere ekin tarlalarında, cehennem sicaklığı altında geçim mücadelesi vermektedirler. Sendika, sigorta, işgüvencesi, doktor vb. hiçbir güvenlik koşulları olmadan ulaşımda üstü açık kamyon ve traktörler kullanıldığından, her yıl birkaç trafik kazasında onlarca işçi canvermektedir.

Kuşkusuz ki, Kürdistan'da yaşam koşulları en kötü olan gençlik kesimleri köylü gençliktir. Eğitimleri genellikle ilkökölün bitimiyle biten köylü gençler, dinamikliklerini, tükenmez olarak görülen enerjilerini yoksullukla peçeşmede harcıyorlar. Ülkemizin konumu ve toplumsal durum bu gençlerin bakış açılarının genişlemesine engeldir. Bakış açıları genellikle köyün büyüklüğü kadardır. Köylü genç kızlarımız 20. yüzyılın son çeyreğinde hala tüm insanı duyularına rağmen, "alın yazılarını" beklemekteyiz.

Öğrenci gençliğimizin en başta gelen problemi ekonomik ve akademikdir. Zor yaşam koşullarında öğrenimlerini sürdürme mücadelesi veren gençliğimiz hiç de bu çabaya layık bir eğitimi görmemektedir. Sert bir disiplin altında, çoğunun daha önce bilmediği Türkçe'yi hiç bir ön hazırlıktan geçmeden ders programı olarak önünde görerek "eğitime başlıyor". Öğrenci gençlik ortaokul ve lise'de ezberci, çağdaş olmayan metot ve yöntemlerle öğrenimine devam

etmektedir. Üniversite kapılarında içeri girebilen "mutlu azınlığı" da binbir tuzak ve engebe beklemektedir. 1982'de kurulan YÖK ve 1984'te uygulamaya giren "hacılı eğitim", öğrencilerin önünde yeni birer dev engellerdir. Yurtlarda yer bulamama, ekonomik zorluklar öteden beri sürüp gelen sorunların başında yer alıyor.

2000'e yakın profesör, doçent, doktor ve diğer öğretim üyeleri için kıyımı ile gerçekleşen, üniversitede bilimsel araştırma olanak ve serbestisi ve yönetimsel özerkliği ortadan kaldıran, üniversiteleri iktidardaki egemen sınıfların bıcağı ve makasları altına sokan YÖK oluştu, öğrenci gençlik için çok şey ifade eder. YÖK, öteden beri egemen sınıfların arzuluğu; politikayla ilgilenmeyen usak ruhu tek tip öğrenci yaratma mekanizması demektir. YÖK'ün üniversite anlayışına göre; öğrenciler kiravattı, takım elbiseli ve boyanmış kundura ile okula gitmek zorundadır. Bazı insanı zevklerden uzak olmalı, bazı fikir ve anlayışları benimsememeli, bunun yerine Atatürkçü olmalıdır. Tüm bunların amacı, aynı şeyleri düşünen bir öğrenci gençlik kitlesi yaratmaktır.

Bu beklentilerini gerçekleştirmek ve verimli sonuçlar almak için de birçok değişikliğe gidildi. Bunların başında, daha fazla (ihtiyaç ve hatta kapasite fazlası) öğrenci alıp, öğretim döneminde çok sayıda ve ardarda gelen sınavlara tabi tutarak tüm vaktini sadece derslerine verip de "başarılı" olanları seçmeyi sağlamak geliyor. Eskiden, Üniversite Seçme Sınavlarında, sadece ihtiyaca göre öğrenci alınıyordu. Bir öğrencinin değişikliği "eskiyen üniversite kapılarında yapılan eleme şimdiki üniversite içinde oluyor".

Bu durum zaten yetersiz olan az yataklı öğrenci yurtlarını ihtiyacı çok çok azak duruma getirdi. Öğrenci yurtlarında bir yatağa iki kişinin yerleştirildiği oluyor. Milli Eğitim ve Gençlik Spor Bakanı, bu durumu, "öğrencilerimiz fedakardır" diye tanımlıyor. Milliyet gazetesinde 1984-85 öğretim döneminin başında yer alan bir habere göre, öğrenci yurtlarında yer bulamayan, açta kalan 100 bin öğrenci vardır.

Kürdistan'da bulunan üniversitelerde, Doçramacı'nın tüm yalan ve cambazlıkları, öğretim elemanları eksikliği ni saklatamadı. Varolan öğretim elemanları

Türkiye'de Bir Aydın Tipi

Burjuva basın-yayın organlarında yıllardır kalemeşörlük yapan ve yerl geldiğinde de ilercilliğe, sosyalistliğe soyunan belli bir kesim var. Bu kesimin en karakteristlik özelliklerinden birisi şudur: Tekelci burjuvazi ile ilgili herhangi bir iddaiyi sözlümone açıklığa kavuşturmak için bizzat devletin gizli ya da açık organlarından sızdırılan veya alınabilen "resmi" belgelerin dışına çıkılmaz. Böylesi bir "hassasiyet", yönetimin gerçek iplerini ellerinde bulunduranlar için kat kat artar. Ama konu Türkiye ve Kürdistanı komünistleri, Kürt ulusal sorunu ve diğer azınlıkları, sosyalist ülkeleri ilgilendiriyorsa komünizm, bölücülük ve dış mihraklar edebiyatı yapılarak "topyekün bir millî birlik" sloganı menşet edilir ve belge, kanıt "hassasiyeti" tamamıyla rafa kaldırılır, yalan ve demagojiler en uç noktaları vardır.

Hic kuşkusuz böylesi bir "aydın tipi"nin en açık örneği Cumhuriyet gazetesi yazarlarından Uğur Mumcu'dur. U.Mumcu'nun yazıları ve O "değerli" araştırmaları incelendiğinde yukarıda sözünü ettimiz iki yüzü, korkak, kaypak ve de gerçekleri çarpıtan "aydın tipi" açıkca görülür.

BURJUVAZİYE KARŞI "KUSUR" YAPMAMA

İ.özdağlar ile ilgili rüşvet olayıyla yeniden gelişme gösteren rüşvet ve yolsuzluk iddiaları Evren ve Özal dahil olmak üzere "tepe'dekileri rahatsız edince, Özal bu türden iddiaları "gayri ciddi"likle suçluyarak dikkatleri başka yerlere çekmeye çalışırken U.Mumcu bazı belgelere dayanarak "İste belgeler" diyor. Ve yazılarını bu çerçeveden dışına taşırmıyor. Çünkü taşırıyor ve gerisi Evren ile cuntacı generallere kadar uzanıyor. U.Mumcu "araştırmak gerek", "kapsamlı ele almak gerek" diyor ama devletin sağlanan resmi belgelerin ötesine geçmiyor. Tutarı onmilyarlarca lirayı bulan rüşvet ve yolsuzluk olaylarının neden örtbas edildiğinin gerçek nedenlerine yaklaşma gereğini duymuyor. O, U.Mumcu ki hesabına geldiğinde ufak bir söyleniteden fırtınalar koparıyor ama Evren-Özal çetesine karşı "kusur" yapmamaya büyük özen gösteriyor. Hele gene-

raler sözkonusu edilince olayın sözünü bile etmiyor. Örneğin cunta dyelerinden T.Sahinkaya'nın dünyanın 7. zengin generalli olduğunu dünya alem duymasına rağmen U.Mumcu'dan ses çıkmıyor. Bazen bazı kişiler hakkındaki araştırmalarını bir iki nesil öteye kadar bile götüren U.Mumcu, ne hikmetse "vatan kurtaran mehmetcikler"ın seflerine toz bile kondurtmuyor. Teknokrat ve bürokratlara, burjuvazinin temsilcilerine ancak "resmi" belgeler çerçevesinde yaklaşıyor. Çünkü sözkonusu olan burjuvazidir ve onun asker ve sivil işbirlikçileri ile usaklarıdır.

SORUN KÜRT HALKI OLUNCA

U.Mumcu, kendi deyimiyle "bölücülük" hakkında çok defa yazı yazmıştır. Bu yazılarında

hep tarihsel gerçekleri tersyüz etmiş ve Kürt halkının ulusal demokratik haklarının karşısına, ilhamını "vatan, millet sakarya" dan alan koyu bir sovenizmle çıkmış; sürekli olarak bir "dış parmak" aramıştır. Halkımıza yönelik imha ve sindirme saldırılarını desteklemiş ve burjuvaziye akıl hocalığını yapmıştır.

O "derin"araştırma yeteneğiyle bir kaç kez aynı çerçevede kalmak suretiyle Seyh Salt İsyanının "dış güçler"ce kıskırıldığı, "gerici ve yobaz" olduğunu kanıtlamaya çalışmıştır. Hem de bazı yanlış belgeleri de kanıt göstererek. "Araştırma" yeteneğiyle sağa sola hava atan U.Mumcu, Seyh Salt İsyanının doğru anlaşılması için önemli belgeleri ortaya çıkaran değerli bazı araştırmacıların (örneğin Yalçın Küçük, Mete Tunçay vb. gibi) iddialarına değinmemiştir. Çünkü çok iyi biliyor ki kanıt diye gösterdiği belgelerin çoğu bizzat bu araştırmalarla çürütülmüştür.

Yine Kürdistan sorununa karamalık için, Kürt-Ermeni işbirliği yalanlarıyla kamuoyunu yanıltmak için her yalana başvurmakta. Ayrıca Türkiyeli komünist ve devrimci demokratik güçlerle Kürdistanlı komünist ve devrimci demokratik güçler arasında varolan ortak ilişkileri "bölücülük" edebiyatıyla zayıflatmaya ve Türk sovenizmini körüklemeye büyük özen göster-

öte yandan sosyalist ülkelere yönelik genel anti-komünist propagandanın bir parçası olarak son günlerde birhayli gündemleştirilen "Bulgaristan'daki Türk azınlığı üzerindeki baskılar" yalanı üzerine yazdığı bir makede sosyalist Bulgaristan'a karşı "ulusların kaderini tayin hakkı"ını savunma(!) ikiyüzüldüğünü gösterebiliyor. Ve "Türk azınlığa karşı girilen baskılar"la, "Bulgaristan'da açıkça gerici burjuva milliyetçiliğinin hortladığını" (Cumhuriyet, 22 Ocak 1985) yazabiliyor. Sırf anti-komünist propaganda için malzeme olarak kullanılan Bulgaristan'daki Türkler nedeniyle "ulusların savunuculuğu" pozisyonuna giren U.Mumcu'nun bu tutumunun şaşılacak bir yanı yoktur ve Türk sovenizminden kaynaklanıyor. Yüzyıllardır Türk sömürgeçliği, Kürt halkından milyonlarca insanı katledip sürgün etmesine; ve bu sömürgeci baskılar günümüzde daha da boyutlanarak sürmesine; 1915'te 1,5 milyon Ermeni'nin katledilmesine ve Türkiye'de yaşayan diğer azınlıkların hiçbir ulusal demokratik hakkı olmamasına rağmen U.Mumcu'nun ses çıkarması bir yana uygulamaları temizle çıkarmaya çalışması da tesadüf değildir. Tüm bunlar U. Mumcu ve benzerlerinin menem bir "ulusal sorun" yanlısı olduklarını ortaya koyuyor.

Ağca olayında da tüm bağlantılar faşist MHP, MİT, CIA dahil gizli-çıkık terör ve ajan örgütlerine çıkarken uzun yıllar CIA'nın Türkiye istasyon sefliliğini yapan P.HENZE'nin "Papa sulkaştının arkasında Bulgaristan ve dolayısıyla KGB var" yalanı lehine kamuoyu oluşturmuş U.Mumcu'nun yazdıklarının payı büyüktür. Burjuvaziye karşı leri sürülen iddialarda resmi "belge" veya "kanıt" olmadan kalemini kıpırdatmayan sayın U.Mumcu, yalan makinası olduğunu çok iyi bildiği Ağca'nın "falanla Sofyada görüştüm, şöyle plan yaptık, böyle yaptık" yalanlarından başka ortada herhangi bir "belge" veya "kanıt" olmadan "İşin arkasında KGB de olabilir" yargısına varması U.Mumcu'nun kimlere hizmet ettiğini bir kez daha ortaya çıkarıyor.

Görüldüğü gibi U.Mumcu Türk burjuvazisine yaranmak ve "kusur" yapmamak için ince elelyip sık dokumasına karşın Türkiye

Devamı s. 11'de

*Konstantin Çernenko'nun, ölümünden kısa bir süre önce
ABD TV şirketi CNN muhabiri Stuart H. Looj ile yaptığı
röportajın tam çevirisidir.*

SORUNLARA GERÇEKÇİ BİR GÖZLE BAKMAK

SORU: Sızce ABD ve SSCB arasında Cenevre'de anlaşmaya varılan ve 12 Mart günü başlatılacak olan görüşmeler, uzayın silahlanmasının engellenmesi ve dünyadaki silahlanmanın durdurulması sorunlarının ciddi ve verimli bir şekilde incelenmesi için ortam yaratır mı?

CEVAP: Bu konuda herhangi bir kuşkuym yok. Konu ve hedeflerle ilgili varılan anlaşma, Sovyet-Amerikan görüşmelerine böyle bir olanağı objektif olarak açıyor. Anlaşma iyi bir sema i-çeriyor, diyebilirim ki nükleer ve uzayın silahlanması sorunlarının günümüz koşullarında nasıl çözüleceği konusunda tek olanaktır bu. Nükleer silahlanmayı sınırlama veya azaltma, uzayın silahlandırılmasını da engelleyebilecek olan etkin önlemler alınmaksızın mümkün olamaz. İçerikteki bu organik ilişkiler Sovyet-Amerika ortak belgesinde açık olarak saptanmıştır.

Bu belgede, bir diğer ilkesel bölüm ise, atom bombasının kesinlikle yok edilmesinin tarafların silahlanmayı sınırlama ve azaltma çabalarının sonucu olacağı'nın net olarak belirtilmesidir. Sovyetler Birliği'nin böyle bir çözümün atom bombasının üretildiği günden bu yana tutarlı bir şekilde savunduğu konusuna dikkatini çekmek isterim.

Görüşmelerin, ciddi ve hedefe varılmak için sürdürülmesi için bir dayanağın olduğunu tekrarlıyorum. Yeter ki Cenevre'de ulaşılan anlaşma dürüst bir şekilde izlensin ve onun tüm parçalarına sadık kalınsın.

Biz, delegasyonumuzla böyle hareket etmesi için talimatlar veriyoruz. Aynı şeyi ABD'den de bekliyoruz.

SORU: ABD hükümetinin "Stratejik Savunma İnsiyatifii" görüşünün araştırma alanında söz-konusu edip lanse etmesine Sovyetler Birliği neden kararlı bir şekilde karşı çıkıyor?

CEVAP: "Savunma" kavramını kullanmak kelime ile oynamaktır. İçerik olarak bu görüş saldırmadır, daha doğrusu saldırgan değildir. Amaç Karşı tarafı silahsızlandırmak, bir saldırıganki esnasında cevap verme olanağından yoksun bırakmaktır.

Daha basit bir deyimle, İnti-

kam alınmak istendiğinde kendisi bir anti misil- "kalkan" ile ko-

rumuş, cezalandırma- ve bir atom bombası darbesi hakkını elde tutmadır amaç. Tüm bunlar aynı zamanda, uluslararası güvenlik ve barışın sonuçlarından hareketle belirleyici bir askeri üstünlük elde etme politikasıdır.

Sanırım bu, bizim bu tür görüş ve planlara neden kesinlikle karşı olduğumuzu ortaya koyar.

Sorunu hep araştırmayla sınırlamak yanlış yere götürür. Unutmayın ki atom bombası Manhattan Projesi çerçevesinde yapılan araştırmanın bir ürünü idi. Bunun Hiroşima ve Nagazaki şehirlerinde yaşayan insanlara neye mal olduğunu hepimiz biliyoruz. O dönemden beri tüm dünya ve Amerika'nın kendisi atom bombası gölgesinde yaşıyor. Böyle bir tehlikenin uzaydan gelmesine müsaade edilmemelidir.

Beni doğru anlamazı istiyorum. Silahlanmanın uzaya kaydırılmasına kesinlikle karşı olu-şumuz Washington'un planlarına karşı dayanmayacağıma bağlı değildir. Eğer zorlanırsak, geçmişte de olduğu gibi, sadece kendi güvenliğimizi değil ittifak halinde olduğumuz ülkelerin ve dostlarımızın da güvenliğini korumak için gereken her şeyi yapacağız.

Ancak gerçekliği gözümle görmek zorundayız: Uzayın silahlandırılması, başlatılan Sovyet-Amerika anti-misil savunma sisteminin sınırlandırılması sözleşmesinin ve diğer birçok uluslararası anlaşmaların engellenmesi ve zamanı belli olmayan bir döneme itilmesi demektir. Uzayın silahlandırılması, sadece nükleer silahlanmanın sınırlandırılması ve azaltılması işleminin sonu olmayacak, tüm alanlarda kontrolü mümkün olmayan silahlanmanın da iticisi olacaktır.

SORU: Son zamanlarda birçok Amerikalı resmi kişiler, yeni görüşmelerin zor olacağını ve seri anlaşmaları yaratmayacağını söylüyorlar. Siz de aynı düşünce- demisiniz? Sizin düşünceye göre görüşmelerin başarılı bir şekilde sonuçlanmasının önündeki en ciddi engel nedir?

CEVAP: Evet, bu tür yorumların görüşmeleri hazırlayan kişiler de dahil olmak üzere ABD'de

yaşıldığını biliyoruz. Görüşmeler henüz başlamış olmamasına rağmen aşılamayacak zorluklardan bahsedilmekte, daha başlangıçta insanlarda ürün vermeyen bir yıllık tartışma havası yaratılmakta, "Cenevre ipnozu"na inanılması, daha önce de olduğu gibi daha fazla silahlanma ve uzay programının hızlandırılması gereği üzerine uyarılar yapılmaktadır. Uzay sorunu belli olmayan bir zamana ertelenmek istenirken, bir takım anlaşma olanaklarından söz edilmesine rağmen nükleer silahlanma sorunlarında sadece ABD'nin yararına olan şeyler söylenmektedir.

Tüm olanlara rağmen önümüzdeki görüşmelerin Sovyetler Birliği için kolay olacağı kanısını yaratmak istemiyorum. Biz sorunlara gerçekçi bir gözle bakıyoruz, var olan komplikasyonları görüyoruz. Bunlar oldukça çoktur.

Ancak bütün bunların üstesinden gelinbilir. Bunun için de tarafların istekli olması, verimli tartışmaların yapılması ve karşılıklı eşitlik ve güvenlik prensibine sıkı sıkıya bağlılık gerekir.

Ve uzayın silahlandırılmasını engellemeye, yer yüzünde silahlanmanın durdurulması görevinin aksine, yapıcı olan görüşmeleri engelleyecek adımlara elbetteki müsaade edilmeyecektir.

Görüşmelerin daha verimli olmasını sağlayacak bir başka yol bulmak için çalışmıyoruz. Bunun için reel olanaklar vardır.

Eğer ABD, sovyetler Birliği'nin atom bombasını kullanan ilk ülke olmama önerisine uysaydı -atom bombalarının tamamen yok edilmesi- görüşmelerine yardımcı olmayacak mıydı? Atom başlıklı silah depolarının dondurulması ve tüm atom bombası denemelerinin yasaklanması da nükleer silahlanmayı frenlemeye ve dolayısıyla görüşmelere yardımcı olacaktır.

SORU: Sovyet-Amerikan ilişkilerinin bugünkü durumu uluslararası genel durumu nasıl etkilemektedir? Beklenen görüşmeler bu durumu nasıl değiştirebilir?

CEVAP: Sovyetler Birliği ile ABD arasındaki ilişkiler üzülerek belirteyim ki pek iyi değil. Bu da doğal olarak karmaşıklaşan ve gerginleşen uluslararası durumu etkiliyor.

Evet, Sovyetler Birliği ile ABD arasında genel güvenliği ilgilendiren merkezî sorunlar üzerinde görüşme konusunda anlaşmaya varıldı. Böyle bir adım doğallık olarak tüm dünyaca sevinçle karşılandı, beklentiler yarattı. Ancak biz, dünyada varolan gerginliğin nedenlerinin dışlanması-na göz yummayacağız.

ABD, askeri üstünlük sağlama-yı hedefleyen programlarından birini yok etti mi? Hayır. Aksine, sözü edilen hedefe varmak için silahlanma grubu tam kapasite ile çalışmaktadır. Veya yeni Amerikan füzelerinin Batı Avrupa'ya yerleştirilmesi durduruldu mu? Hayır, durdurulmadı.

ABD, diğer devletlere karşı tutumunda diktatörce metotlardan da vazgeçmiş değil. Nikaragua'ya karşı ilan edilmeyen savaş, Ortadoğu'da İsrail saldırı-ganlığı'nın ve ırkçı rejim Güney Afrika'nın desteklenmesi, tüm kıtalardaki insanların ezici çoğunluğunun karşı olduğu politik görüşler, günümüzün uluslar-arası durumudur. Halklar böyle-si bir politikayı kabul etmiyor, onu mahkum ediyor ve bu politikaya son verilmesini kararlı bir şekilde istiyor.

Eğer özletsem; insanlık kendi tarihinin dönüm noktasını yaşıyor. İnsanlık medeniyetinin geleceği, dünyanın bugün önün-de bulunan en büyük sorunların çözülüne- özellikle atom bomba-sı tehlikesinin ortadan kaldırılması, uzayın silahlandırılması-nın engellenmesi ve uzayın ke-sinlikle barışçıl amaçlar için kullanılması, halkların evrensel ekonomik ve ekolojik sorunların üstesinden gelinmesi için birleş-mesi-bağlıdır.

Öyle sanyorum ki sorunuzun diğer bölümünün cevabını da vermiş oldum. Nükleer silahlar ve uzayın silahlandırılması üzeri-ne yapılan Sovyet-Amerikan gör-üşmelerinin olumlu olması dün-yadaki durumu elverişli bir ko-numa sokacak ve günümüzün en önemli sorunun çözümü yolun-da büyük bir adım olacaktır.

Sovyetler Birliği bu yolda ça-ba sarfedecek ve Cenevre'den somut ve anlamlı sonuçların çık-masına içten çalışacak. Ancak bütün bunlar Sovyetler Birliği'ne bağlı değildir.

İnsanlar günümüzün dramatiği-ni sadece iyi bilmele kalmıyorlar, politikanın iki temel çizgisi-ni- barış politikası ve savaşçı-hazırlama politikası- birbirlerinden ayıran farklılıkları daha açık an-lıyorlar. Halklar ve hükümetler uluslararası durumun yumuşama

sı, silahlanmanın durdurulması, uzayda barış, ve atom bomba-sının yer yüzünden silinmesi için kararlı açıklamalarda bulunuyorlar.

Bu alanda daha geçenlerde Delhi Deklarasyonu'na imza atan Hindistan, Meksika, İsvç, Tanzanya, Arjantin ve Yunanistan devlet ve hükümet başkanla-rı resmi ve kararlı açıklamalarda

bulundular.

Ökelerimiz, günümüz ve yarın-nın mücellerine karşı duyduğu büyük sorumlulukla bunu yerine getirmekle yükümlüdürler.

Not: "Nyheter Fran Soviet Unionen" adlı aylık derginin Mart 1985 sayısından tercüme edilmiştir.

GENÇLİK BİNBİR SORUNLA KARŞIKARŞIYA

Baştarafı s. 2'de

da piyasadaki en kalitesizlerdir-ler. Diyarbakır Üniversitesi'ne bağlı eski adıyla Eğitim Enstitü-sü yeni adıyla Eğitim Fakültesi'nde okuyan bir okurumuzun gönderdiği bir mektupta, bu du-ruma değiniliyor; "Ben kendimi hala ortaokul ve İse sıralarında hissediyorum. Temel derslerimi-zin dörtte üçü, okulun ilk iki-üç ayında boş gitti. Hala da bir kaç dersimiz boş geçiyor" diyor.

Tüm bunlar yaşanırken, Türki-ye, Gençlik Yılı münasabetyile, Gençlik Yılı kutlama çalış-maları yapmaktadır. Türkiye'nin Gençlik Yılı kutlama programı da eleleminkine hiç benzemiyor. O, bu kutlamaları bir yan-dan gençliğe önem verdiğini bir propaganda aracı olarak kulla-nırken, diğer yandan da "kutlama" sözcüğünü istismar ederek "önemli çalışma", "katılımı sağ-lamak" adı altında gençleri bu-günlerinde de sömürmektedir. Türki-ye'de, Gençlik Yılı faaliyetleri 427 adet bireysel, 23'ü kolektif olmak üzere 450 adet "proje" dir. Çalışmaların hiç biri gençli-ğin sorunlarını irdeleme, kalıcı çözümleri bırakın, günlük olay-larını bile çözmeye yeteneğinde değildir. Faaliyetlerin bir kısmı gönüllü gençlere iş yaptırmak kalan mısıma da zaten gençlerin öteden beri olanakları çerçevesi-nde yapmak istedikleri müzik spor vb. çalışmalarında.

GENÇLİĞİN MÜCADELESİNİ

YÜKSELTİM

Burjuvazî, gerilci egemen sınıflar tüm çalışmalarına karşın gençliği düzenlerine karşı "uslu"laştıramıyorlar. Sömürgeç burjuvazinin tüm iradesi, pamuk tarlasında canını dişine ta-kan üniversite kapsında zor bela içeri girmişken, kapı dışarı atılan gençlerin duydukları kinden ağır basmıyor.

Gençlik, yapısı gereği her ne kadar cabuk etkileniyorsa da, büyük bir kısmı asıl düşmanını gözden kaçırmayacak duyurluk-tadır. Kenan Evren'in "herkesin kafasına Atatürkçülüğü sokaca-ğız" inadı, gençliğe yararlı, doğ-

ru yola sürükleyici kitapların ya-sak edilmesi ve bir çok insanı hakkının yasalarla kendilerinden alınması, dar bir çemberde sıkış-tırılmaları, ihlal edenlerin tutuk-lanması, işkencelerden geçiril-mesi, bütün bunlar burjuvazinin politikasının gençlik saflarında başarılı olmasına yetmiyor. Çün-kü, her şeyden önce bu politika, gençliğe katılım, barış, gelişim karakterleri vermiyor.

Böylesi bir karakterin oluşma-sı ülke ekonomisine, politika ve sosyal alanlara katılım örgütle-meye, demokrasiye olur. Oysa, faşizmin "demokrasi"sinde gençliğe örgütlenme hakkı yok-tur. Gençliğe barış ortamı sağ-la-mak, ona bu karakterleri ver-mek ilkin barışı savunmaktır, bar-ışçı bir politika gütmekle olur. Oysa, Türkiye'de barışı savunan-lar tutuklanıyor, ceza alıyor. Bar-ış kelimesi neredeyse suç unsu-ru olacaktır. İşgalçilik, silahlan-ma, devletten resmi politikasının karakterleridir. Her şey bir yana Türkiye'de sadece idamını bek-leyen insanların sayısı bile bin-lerle açılır. Gençliği geliştir-

Gençliği geliştir-me ise, kültürel olanakların artırılması spor tesislerin yeterli düzeye ulaştırılması, eğitim ve öğretimin demokratik karakterli olmasıyla olur. Oysa, Türkiye ve Kürdistan'da gençlerin mekanı kahvelerdir. Kürdistan'da en hızlı gelişen sektör kahvecilik-tir. 100 bin üniversite öğrencisinin yatacak yer sorunu vardır. Eğitim ve öğretim bütçe-si kısılmakta, bundan "tasarruf" edilen para diğer parçalardaki vatandaşlarımızı yapılan saldırı-ların maliyetini karşılamak için askeriyeye kaydırılmaktadır.

İşte bu ortamda, gençlik yılm-da ülkemiz gençliğinin geleceği için yapacağı kalıcı ve en iyi çalış-ma, sömürgeci faşist cuntaya karşı mücadelelerini yükseltmek, örgütlenmek, işçi sınıfının yo-lunda ilerlemektir. Gençliğe kat-ılımı barış ortamını sağlayacak ve geliştirecek biricik çıkar yolu budur.

MİLİTANIN SÖZLÜĞÜ

İdeolojik Savaşım

Hazırlayan: Jar PÊŞENĞİ

İdeolojik savaşım sınıf savaşımının temel savaşım biçimlerindedir. Antagonist toplumlarda; sınıfların toplum içindeki karşıt durumlarından, çıkarlarından ve toplumsal üretim sistemi içindeki yerlerinin uzlaşmaz durumundan kaynaklanmaktadır.

İdeolojik mücadele biçimi, sınıf savaşımın diğer-ekonomik politik-biçimleriyle ayrılmaz bir bütünlüğe sahiptir. İdeolojik mücadele belli ideolojiler arasında, onların felsefik, politik, hukuksal, ekonomik, etik, estetik, tarihsel vs. teori, bakış açıları, prensipler arasındaki mücadeledir. İdeolojik mücadele bütün bu saydıklarımızın temelinde; politikada sosyal pratik, ekonomik, moral, bilim ve kültür alanında sürdürülmektedir.

Marxizm-Leninizm'in doğuşundan bu yana ideolojik mücadele köklü değişime uğradı. Proletaryanın kendisi kapitalizm şartlarında burjuvaziye karşı savunduğu ve sahip olduğu tek güç, onun komünist partisidir. Ne var ki Marks'ın belirttiği gibi "teori yığınları sardığı zaman maddi bir güce dönüşür." (Toplu Eserler C.1 5407)Proletaryanın savaşına aktif olarak katılması, burjuvaziye karşı uzlaşmaz bir savaşım sürdürülebilmesi için kendi sınıfsal çıkarlarının bilincine varması gerekir. Marksist-Leninist ideoloji toplumsal gelişmenin yasalarını, onu hareket ettiren güçleri açığa çıkarırken, proletaryaya sömürden kurtulmanın, sosyalizme varmanın yolunu ve araçlarını gösterir. Proletaryanın ideolojik mücadelesi ve onun komünist partisinin görevleri; emekçilerin düşüncülerini burjuva fikir ve inançlarından kurtarma amacı taşır. Marksist-Leninist ideolojinin işçi sınıfının kendiliğinden gelişen hareketine taşınması, onu devrimci gelişmenin daha yüksek bir aşamasına yükseltir. İdeolojik mücadelenin etkileri, sadece ideolojinin tanımlama özelliklerinin içerisine, onun gerçekleşme temellerine bağlı değildir. Bu konuda, aynı zamanda insanın da bakış açılarını biçimlendiren; örgüt, institü vs. gibi maddi araçların da dolaysız etkileri bulunmaktadırlar. Tam da bu nedenden hareketle burjuvazi güçlü devlet, finans, enformasyon, eğitim ve diğer araçları kendi ideolojisinin yay-

gınlaştırılması uğruna kullanmaktadır.

İşçi sınıfı, sadece devrimin hazırlık döneminde değil, politik iktidarın elde edilmesinden sonra, sosyalist temellerin inşası, gelişmiş sosyalist toplumun kuruluşu döneminde de uzlaşmaz ve acımasız bir şekilde ideolojik mücadeleyi sürdürür. Geçmiş aşamada ideolojik mücadele, sadece burjuva ideolojisinin bertaraf edilmesine, toplumun kör inançlardan kurtulmasında değil, sosyalist kültür devriminin gerçekleştirilmesinde, Marksist-Leninist ideolojinin; emekçilerin fikirsel-politik ve ahlaksal eğitimlerinde egemen ideoloji durumuna dönüştürülmesinde de hayati öneme sahiptir. Devrimden önceki aşamada olduğu gibi bu aşamada, ideolojik mücadele, burjuva ideolojisine, anti-komünizme, anti-Sovyetizme, sağ ve "sol" revizyonizme karşı acımasızca sürdürülmekte ve savaşım, toplumsal gelişmenin sorunlarının incelenmesiyle de Marxizm-Leninizm'in zenginleşmesini sağlamaktadır.

Çağımız sınıfsal savaşımında ideolojik mücadele biçiminin oldukça keskinleştiği bir çağ olarak karakterize olmaktadır. Emperyalist burjuvazinin genel stratejisinin ideolojik yönü; çağdaş kapitalizmin sömürücü özünü maskeleyen, teori, bakış açıları metot ve araçlarla reel sosyalizmin devlet ve toplum düzenine karşı yalan ve aldatmacalar üretmeye, Marxizm-Leninizmin çekici rolünü zayıflatmaya, barış ve silahsızlanma savaşımını baltalama temelleri üzerinde yığınların bilincini kazanmaya yöneliktir.

Emperyalist burjuvazinin ideolojik mücadelesinin ana yönü sosyalist toplum ve devlet düzenini tek tek olarak içten bölme, sorunlar yaratma, komünist hareketin gücünü zayıflatma, anti-emperyalist ve demokratik güçlerin kaynaşmasını önleme ve dolayısıyla emperyalizmin dünyada etkisini koruma ve genişletmeye yöneliktir.

İdeolojik savaşımın uluslararası arenada bu derece keskinleşmesi emperyalist burjuvazinin azgın saldırılar politikasından kaynaklanmaktadır. İdeolojik alanda barış içinde bir arada yaşama hiç bir zaman var olmamış

ve olması da mümkün değildir. Bu beklenmemelidir. Ne var ki, komünist hareket askersel araçların uluslararası alanda kullanımına gerek duymadan ideolojik mücadelenin sürdürülmesinden yanadır. Barış içinde bir arada yaşama şartları içinde Marksist-Leninist ideolojinin çekici rolü ve reel sosyalist toplum ülkelerinin başarı ve etkileri hızlı bir artış gösterdi. Komünistler Marksist-Leninist ideolojinin yaygınlaştırılması, yaratıcı bir biçimde geliştirilmesi ve uygulanması için güçlerini birleştirirken kendi davalarının enternasyonal görevini yerine getirmektedirler.

Bugün ülkemizde egemen olan ideoloji sömürgeci tekelci burjuvazinin ideolojisidir. Faşizmin açık teröre dayalı vahşi mekanizması desteğinde demagojiler yığınının elektik bir bileşimi olan faşist ideoloji yalan, aldatmaca, demagoji, sahtekarlık vs. temelinde azıncıca sürdürüldü. Yığınların bilinc, duyu ve sabilirliğini kazanmak için her türlü yöntem, araç ve kurumların cömertçe kullandı.

Sömürgeci- tekelci burjuvazinin genel stratejisinin ideolojik yönü; "faşizme karşıt güçlerin ideolojik araç ve olanaklarına saldırıya toplumsal ve politik alanda rol oynayan bütün ideolojik araç . kurum ve olanakları -kitle iletişim araçları, eğitim ve bilim kuruluşları, kültür, sanat kurumları vs. faşizmin demagoji sisteminin bir parçası haline getirmeye çalıştı- yöneliktir. Egemen durumda bulunan faşist cunta irkçılığın, şövenizmin, anti-komünizmin ve emek düşmanlığının, savaş kıskırtıcılığının, militarizm ve saldırganlığının büyük ve güçlü devlet şövenizminin "en büyük ulus" irkçılığının ajite ve propagandasını, ellinde ve denetiminde tuttuğu araç ve olanaklarla yaygınlaştırmaya çalışılmaktadır.

Bu koşullarda ideolojik mücadelenin komünistler tarafından yükseltilmesi; faşizmin özünü teşhir edilerek yığınların bilinc, sempati ve desteklerinin faşizme karşı savaşımına kazanılması, Marksist-Leninist ideolojinin yığınlar içinde yaygınlaştırılması ve ideolojik çalışmanın önünde duran, ana yönelimlerin doğru bir şekilde belirlenmesi, savaşımın hayatı sorunları arasındadır. Bu soruna da "PARTİNİN İDEOLOJİK ÇALIŞMASI" konusunu ele alırken değineceğiz.

MARKSİST-LENİNİST TAVIR

Nasıl ki, Komünizm gökten zembille iner şekilde oluşmuyorsa, komünist parti de saksıda yetiştirilip, yaşamın acımasız ormanlarında kök salmıyor. Dünya tarihinde hiç bir parti, arınmadan, yapısına girebilmiş mikrop-lara karşı savaşmadan, komünist olma niteliğini kazanamamıştır.

Sosyalizm ve üst aşaması olan komünizm, emekçi yığınların, yıllarca sürdürdükleri ve kanları pahasına verdikleri savaşım sonucu gerçekleştirilebilir; gerçekleştirilmektedir. Komünist bir parti de, bir yandan dışındaki burjuvazi ile öte yandan da, onun bir uzantısı olarak içte oluşan sapma eğilimlere karşı verdiği savaşımı, yığınlarla birlikte, yığınların kurtuluşu için yürüttüğü çalışmalarla, sınıfına ve emekçi yığınlara karşı sorumluluğunu yerine getirir, gerçek niteliğine ulaşır.

Marksist-Leninist bir parti, bünyesinde egemen olmaya çalışan, bürokratik-merkez yetçilik, lafazanlık, kariyerizm gibi oportünizm mikrobuunun değişik görüngülerini tespit edip, mikrobu girdiği hücrede hapsetir, çürütür ve tarihin çöplüğüne atar.

Marksist-Leninist partinin örgütsel yaşamı, demokratik-merkez yetçilik, disiplin ve eleştirilme mekanizmasının bütünü içinde oluşan bir organizmanın yaşamıdır.

Demokratik-merkez yetçiliğin öz olarak, azınlığın çoğunluğa, alt birimlerin üst birimlere uyması olduğu, disiplinin, kişinin kendi düşüncelerini, partinin düşüncelerine tabii kılması, partiyeye uyması olduğu, eleştirinin partiyeyi güçlendiren, ileriyeye götüren, özleştiririnin partinin ciddiyetini halkına karşı sorumluluğunu ifade eden mekanizmalar olduğu çok açıktır.

Gelgelelim ki, iş uygulamaya geldiğinde, çok iyi bildiğini sanan çoğu kişi, bu işi bilmediklerini, yalnızca ezberlediklerini hemine gösteriyorlar. Bunların kavrayamadıkları bir şey daha var. O da, örgütsel yaşamın Leninist normlarının ezberlenecek formülasyonlardan ibaret olmadığı, sınıf savaşımının her alanında kadrolar için bir eylem kılavuzu olduğudur.

Evet, şunu çok çok iyi ezberlemek değil, bilmek, kavramak ve özümsemek zorundadır. Leninist partinin örgütsel yaşam ilkeleri, formülasyonlar yığını de-

ğildir. Her ülkenin toplumsal koşullarını yarattığı, kendine özgü bir temelde bir olan-şablonculuktan uzak ilkelere dir. Bu ilkelere yaşamda uygulanmadıkça, kadrolar için yaşam ilkeleri haline gelmedikçe, bir lafazanlık kaynağından başka hiç bir işe yarayamayacaktır. Bu ilkeleri bilen, yaşamında da uygulamaya çalışan ve giderek, yaşamının bir parçası haline getirmeye yönelen ve bu arada hatalara da yapıp, hatalarında diretmeyen kadrolara söyleyecek sözümüz yok. Ama, bu ilkeleri bildiklerini sanan, gerçekte de, ezberlemekten öteye gidemeyen, yaptıkları hatalara da direten ve yapıya da olumsuzluklarına sürüklemeye çalışan "kadrolara" söyleyecek sözümüz çok...

Bizlerin söyleyeceği sözler, ilkelermizin yaşama uygulanmasından ibarettir. Leninist yaşam ilkeleri ne kadar maddi niteliğe ulaşır, kağıtlar üzerinde kalmaktan kurtulup, parti yaşamının can damarı haline ne düzeyde ulaştırılırsa, oportünizme o denli darbe vurulur ve parti o denli güçlenir. Kendimizi bu hastalıktan arındırmak istliyoruz, en başta kendimizi, ilkelermiz ve halkımıza karşı dürüst olmalıyız. Marksist-Leninist kadro sözünü ağızlarına sakız olmaksızın kurta- rıp, gerçek niteliğine ulaştırma- lı, bu konuda her türlü lafazan eğilimlerden kendimizi arındır- malıyız.

Marksist-Leninist olmanın tek kanıtı, yaşam pratiğidir. Yaşam pratiği Marksist-Leninist ideolo- jik-politik ve örgütsel ilkelere, uygulanıyorsa yaşamın gerçekleri bunu kanıtlıyorsa, Marksist-Leninist olunur. Yoksa "Marksist-Leninistim" demekle, hiç kimse Marksist-Leninist olmamıştır ve olamayacaktır.

Şimdi, yıllardır kanıtlanan bir gerçeği vereceğim bir örnekle açıklamaya çalışacağım. Bu örneğe karşı takınılacak tavır. kimin ezberci bir oportünist, kimin Marksizmi kavrayarak yaşama geçirmekle kararlı olduğunu güzel bir şekilde ortaya çıkaracaktır. Örnekle şöyle:

Komünist bir partinin, sınıf savaşımı sürecinde karşısına çok ciddi bir sorun çıkıyor. Parti bu sorunu en acil şekilde çözmek ve bir karara bağlamak zorunda- dır. Karar sonucu, parti ya büyük bir darbe yiyip, halkın zafere- ni o an için engelleyip, müca-

deleyi geçici bir yenilgiye götü- recek; ya da, halkın zafere- ninin sağ- lam temelleri atılıp, devrimci savaşım, sosyalizmi toplumsal yaşama en güçlü şekilde hakim kılacaktır. Kısacası, alınacak karar sonucu, partinin ve halkın geleceği büyük ölçüde bellile- necektir. Bu nedenle parti MK toplanıyor ve tartışmalar başlı- yor.

Parti MK tartışmaları sonucunda çıkan tablo şöyledir:

Partinin lideri çözüm için düşüncelerini açıklayıp, bir çözüm yolu öneriyor. O'nun dışındaki tüm MK üyeleri bu çözüme karşı çıkıyor ve başka bir yol öneriyorlar. Fakat parti liderinin önerdiği çözüm yolu, diğer çözüm yoluna göre daha doğru, daha gerçekçi ve sonuçta partiyi doğru karar almaya götürecektir. Buna rağmen diğer MK üyeleri liderin düşüncesine karşı çıkıyor. Bu durumda parti lideri tek başına kalıyor. Ve şunu söy- lüyor: "Eğer, benim önerdiğim bu çözüm yolu kabuldenmez ve uygulanmazsa, MK'ndeki görevimden çekilirim". Bundan başka, parti lideri böylesi bir kararın alınması halinde parti tabanına yönelik çalışmaların geçeceğini ve bunun kendisi için gayet doğ- ral bir hak olduğunu ileri sür-üyor.

Demokratik-merkez yetçilik ve disiplin için ezberlenen tanımlara göre, bir kişi kendi düşüncesini partinin düşüncesine tabii kıl- mıyorsa, çoğunluğun kararlarına saygılı olmuyorsa, bu kişi dis- plinin kuralını, örgütsel yaşamın ilkelerini çiğnemiş oluyor. Ver- diğim örnekte de, parti lideri çoğunluğun kararının yanlı- şı olduğuunu görüyor, kendi düş- üncesinde diretiyor. Yani, kendi düşüncesini grubun düşüncesine tabii kılmıyor.

Şimdi soruyorum: Parti lideri- ne karşı nasıl bir tavır alınmalı- dır? Disiplin suçu işlediğini söy- leyip cezalandırmak mı? Yoksa, düşüncesinin doğru olduğunu hesa- ba katıp bu şekilde bir sonuca gitmek mi?

Bu soruya verilecek bir cevap şudur:

Burada önemli olan kararın doğruluğu veya yanlışlığı de- ğildir. Genel demokratik-merkez- yetçilik ilkimiz, disiplin kuralı- mız çiğneniyor. Parti lideri, sek- ter, kariyerist bir tutum takını- yor. Bu nedenle, ya diğer MK ü- yelerinin düşüncesini paylaşır, ya da disiplin kuruluşa sevkedil- ip görevini sürdürüp sürdürme- mesini, parti içindeki yerinin yeni- den değerlendirilmesi gerekir. Ayrıca çoğunluğun önerdiği çö- züm yolu, karar olarak uygulan-

malıdır.

Verilecek diğer bir cevap da şudur:

Herşeyden önce kendimizi doğmatik formüllerden arındırmalıyız. Önemli olan, kararın Marksizm-Leninizm'e uygun olup olmadığıdır. Parti

lideri, Marksizm-Leninizm'e denk düşen çözüm yolunu öneriyor. Ayrıca alınacak karar, partinin ve halkın geleceğini de büyük ölçüde belirleyeceğine göre, parti liderinin düşüncesinin doğruluğu gözöndnde bulundurulmalı ve karar olarak bu çözüm yolunun uygulanması sağlanmalıdır.

Verdiğimiz örnek, Bolşevik Parti tarihinden alınmış bir olayla ilgilidir. Birinci Dünya Savaşının sonlarına doğru Alman Emperyalizmi genç Sovyet Cumhuriyetine çok zor koşulları içeren Brest-Litovsk antlaşmasını dayatmıştı. O dönemde parti MK içinde iki düşünce vardı. Lenin antlaşmanın imzalanmasından yana tavır almış, diğer MK üyeleri de imzalanmamasından yana tavır almışlardı. Lenin diğerlerinden daha iyi görbiliyordu ülke'nin geleceğini. Ve düşüncesinde vargüçüyle diretiyordu. İlk başlarda içinde Stalin de olmak üzere MK'nin diğer bazı üyeleri de, yanılmış ve barışın imzalanmaması düşüncesini taşımışlardı. Tabii ki bu MK içindeki oportünistlerin işine yarlıyordu. Fakat daha sonra Lenin dışındaki diğer Marksist üyeler

de yanlışlıklarını anlayıp, Lenin'in düşüncesine katılmış ve benimsemişlerdir. Böylece MK barışın imzalanması kararını almıştı. Troçki başta olmak üzere, MK içindeki bir kaç oportünist in tüm sabote çalışmaları rağmen, karar uygulanmış ve tarihsel süreç Lenin'in doğruluğunu kanıtlamıştır.

Verdiğimiz örneğe birinci şekilde cevap verenlere soruyoruz şimdi. Sizin önerdiğiniz yol uygulansaydı acaba kime hizmet edilmiş oluncaktı?

Marksizm-Leninizm bizlere şunu öğretiyor.

Eğer, parti içindeki ayrılıklar, doğrunun-yanlış, devrimcilerin oportünistlere karşı savaşımıyla oluyorsa, oportünistlerin kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya çalıştığı "dışiplin", "demokratik-merkez yetçilik" gibi taşıdığı ıslmden uzak kuralları tanınamamalı ayrılık can-öğönden desteklenmeli. Eğer, ayrılık, oportünistlerin, mikrobu tüm vücoda yayma girişimlerinden kaynaklıyorsa, başını ezme, çürütölüp tarihin çöplüğüne atıl-

malı.

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz: Marksizm bir doğma değil, eylem klavuzudur. Koşullar neye karşı nasıl tavır almamızı ge-

rektiriyorsa öyle yapmalıyız. Marksist-Leninist tavır budur.

TURCEL DILAN

Yalancı Pehlivanlar

Baştarafı s. 1'de

toplayıp, onları oyalamak için hükümetle birbirlerine, yalancı pehlivanlar misali el-ense çektiler. Şevket Yılmaz, Özal'ın Davos'taki: "Öcrete müdahale işçinin lehinedir. Bugün hiç bir sendika greve gitmeyi göze almıyor, yıkılırlar. Greve gidilirse, fabrikada üretim durursa piyasa sıkışmaz; ithalat yapılır. İşveren boyun eğmez, işyeri kapanırsa bundan işçi zarar görür. Bu konuya karışmaz, serbest bırakırsanız ortaya büyük rekabet çıkar, işçinin aleyhine olur" şeklindeki sözlerine sert(!) tepki gösterek: "Devlet pazarlesye karar gelmezse zirveye de gitmeyiz" diye rest (!) çekiyor; Şevket Yılmaz'ın şakasının olmadığını (!) bilen ve çok korkan (!) Özal'da hemen "zirve" için ilk pazarlesye randevu veriliyordu. Beklediđi gibi "zirve"den işçiler lehine hiç bir sonuç çıkmadı. Buna rağmen S.Yılmaz bu tür göstermelik "şirve"lerle işçileri daha bir süre aldatıp oyalayabilmek için; yüzde elli umutlu olduğunu ve "zirve"lerle diyaloğu sürdüreceklarını açıkladı.

Bu arada cuntanın başı Evren de dört yıldır olup bitenlerden kendisini tenzih edercesine, Eređli Demir Çelik Fabrikası'ndaki işçilerin faşist Türk Metal Sendikası'na kanalize edilmeleri için sahnelenmek istenen "tesmil" (Türk Metal'in aynı işkolunda imzaladağı başka bir sözleşmeden yararlanılmaları) uygulamasıyla ilgili Bakanlar Kurulu Kararnameşini işçilere hakşızlık (!) olur diye geri çevirip işçilere

"babalık" (!) yapıyordu. Bu iki yüzölü tutum ve davranışların nedeni, gelişmekte olan işçi sınıfının sendikal mücadelesini engellemek, yolunu karartıp işçilerin bilincini bulandırarak, onları oyalamaktır.

Dört yıldır halkımızı sopa zoruyta, dilediğince yönetmek için en alçakça planlara başvurvan faşist diktatörlük, ülke ekonomisini iflasın eşliğine getirerek, baskı ve zulmün eşliğinde pahalılığı, açlığı, sefaleti ve işsizliği dayandırmaz boyutlara vardırmiş; rüşvetin, iltimasın, vurgunun, uyuşturucu alışkanlığının ve fuhşunun her tarafı sarıp, toplumun ahlaki

olarak da çöküşün eşliğine getirilmesine neden olmuştur. Kıscacası halklarımızın gözünde cunta ve onun kukla partileri de iflas etmişlerdir, etmektedirler. Başta işçi ve emekçiler olmak üzere, bir avuç tekel dışındaki diğer toplumsal kesimler,dört yıllık uygulamalardan da edindikleri deneyimden sonra Evren-Özal çetesinin, yani faşizmin,başlarına gelen musibetin esas kaynağı olduğunu daha iyi kavramaya başlamışlardır.

Bu durum toplumsal muhalefetin ve buna bağlı olarak anti-faşist mücadelenin gelişmesi için yaşamsal olanaklar sağlamaktadır. Evren-Özal çetesi ve onların akıl hocaları bu durumun farkında olarak bir tarafa son zamanlarda yeniden hızlandırılıp yaygınlaştırdıkları yeni baskı ve terör uygulamalarıyla toplumdaki gelişen harekete şindirmeye çalışırken, diğer taraftan da çeşitli manevralarla muhalefeti bölmeye, yanlış hedeflere yönlentmeye, kendi denetimlerinde ki bir takım kadro ve odaklara demagojik çıkışlar yaptırıp kitleleri aldatmaya, oyalamaya çalışmaktadırlar. Onlar, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının,nitel ve nitel olarak, toplumsal muhalefetin ve anti-faşist mücadelenin en duyarlı, etkin ve kararlı gücü olduğunun bilincindedirler. Bu nedenle politik manevralarının ve saldırılarının odağına her zaman olduğu gibi işçi sınıfını, onun ekonomik-demokratik sınıf örgütleri olan sendikaları koymuşlardır, kuyucaklardır.

Sendikal mücadelenin gelinen bu aşamasında, Türkiye ve Kürdistanlı ilerici ve devrimcilerin güncel görevi sermaye ve faşizmin olası manevra ve taktikleri konusunda işçileri aydınlatmak, bunlara karşı mücadeleye etmek uzlaşmacı TÜRK-İŞ üst yönetiminin danışıklı döğüşölü iki yüzölü politikasını teşhir ve mahküm ederek sınıf sendikacılığını örgütlemek, mücadeleyi kitleselleştirmek, mücadeleye ve faşizme karşı aktif eylemlere dönüştürmektir.

Faşizm ile uzlaşmacı TÜRK-İŞ yönetimini defetmenin en etkin yolu budur.

Gidişatı Değiştirebilmek İçin

Baştarafı s. 1'de

karşılık, kukla parlamento bu yoldaki tepkileri hafifletmek, geriletmek amacıyla manevralarını sürdürüyor. Bir yandan "af" alabildiğince geciktirilmek, öte yandan da alabildiğince güdüleştirilmek, kırıntı haline getirilmek isteniyor.

"Af"ı etkisiz kılmak isteyenler sadece parlamentoda temsil edilen kukla partiler değil; parlamento dışı partiler de bu manevraların aletî durumundadırlar. A. Tekdal'ın Refah Partisi pek fazla ses çıkarmamasına rağmen anti faşist tüm politik tutuklulara özgürlük verilmesinden yana değil. Doğru Yol Partisi de sınırlı bir "af"tan yana. Sosyal Demokratlığa soyunan SODEP de "genel af" ilamına karşı çıkıyor.

SODEP Genel Başkanı Erdal İnönü, parlamentoda olmadıklarından dolayı bir şey yapamadıklarını, ellerinin bağlı olduğunu ileri sürerek "af" meselesinde kendi partisinin tutumunu haklı çıkarmaya çalışıyor. Sanki parlamentoda temsil edilmiş olsaydı tutumları bundan farklı olacaktı gibi.

Oysa gerçek durum böyle olmadı. SODEP'in izlediği politikada açıkça ortaya çıkıyor. SODEP, kendi çalışmalarını "anayasal" sınırların ötesine taşımamaya özel ifina gönderiyor. Çözümü anayasal çerçevede görüyor. Sanki anayasa çerçevesi dışında "af" mücadelesi yürütmek demokratik bir hak değil de bir günahmış gibi. Sanki faşist nitelikli anayasanın sınırları taşınmadan faşizmin çizdiği sınırlarda politika sahnesinde rol üstlenmek demokrasi mücadelesine ve özel olarak da "af" mücadelesine ters değilmiş gibi. Demokratlığıyla övünen ve "bizim, Türkiye'de oluşturacağımız model, belki de dünyada ilk olacaktır" diyen İnönü "af"fa ilişkin görüşlerini şöyle açıklıyor: "Af şarttır. Ancak anayasal çerçevede içinde olmalıdır. Bu arada silahlı eylemlere katılan teröristler af kapsamının dışında tutulmalıdır. Fikir suçları, basın suçları gibi suçlar af edilmelidir." Aynı böyle 1 Ama açık görüşleri daha da kötüdür. Örneğin, kendisine tutuklevlerindeki komünistler ve Kürt yurtseverlerinin salıverilmesini savunup savunmadığı sorularsa, buna karşı takınacağı tutum daha da kötü olabilecektir.

Çünkü bir kere Anayasa devlet aleyhine işlenen suçların "af"ı

önünde engeldir. Bu engel karşı savaşılmadan, engel yıkılmadan, faşizmin "fikir teröristleri" diye adlandırıldığı tutukluları salıverme olanaksız olduğu kesindir.

Anayasanın 87. Maddesine göre TBMM görev ve yetkilerinden biri ve "Anayasanın 14. maddesindeki fiillerden dolayı hüküm giyenler harfç olmak üzere genel ve özel af ilamına, mahkemelerce verilip kesinleşen ölüm cezalarının yerine getirilmesine karar vermek ve Anayasanın diğer maddelerinde öngörülen yetkileri kullanmak"tır.

14. maddede ki fiiller "Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü bozmak, Türk Devletinin ve Cumhuriyetinin varlığını tehlikeye düşürmek, temel hak ve hüryetleri yok etmek, Devletin işi veya zümre tarafından yönetilmelerini veya sosyal bir sınıfların diğer sosyal sınıflar üzerinde egemenliğini sağlamak veya dil, din ve meslek ayrımını yaratmak veya salır her hangi bir yoldan bu kavram ve görüşlere dayanarak bir devlet düzenini kurmak" ve "bu yasaklara aykırı hareket eden veya başkalarını bu yolda teşvik veya tahrik edenler"ın kanunların gerektirdiği şekilde cezalandırılmasını öngörüyor.

Böyle hükümlerin ne anlama geldiğini kullanılan kavram ay-

rımlarına rağmen politikadan zerre kadar anlayan herkes bilir.

Bu Anayasayı, kukla partiler de dahil olmak üzere mecliste temsil edilen ve edilmeyen hiç bir legal parti, Cumhurbaşkanının onayı olmadan değiştiremez. Bir defa Anayasa hakkında yapılacak her hangi bir değişiklik önerisinin mecliste karara bağlanabilmesi, üçte-iki oy çoğunluğuna bağlıdır. İkincisi, değişiklik için Cumhurbaşkanının "evet"ini almak gerek.

Diyecek SODEP parlamentoya girdi. Oyların üçte-ikisini de aldı. Faşist devlet yöneticilerine karşı bu denli itliatkar ve yağcı tavırla genel bir af ilan eder mi istiyerek? Yani, yiğitler, faşist devlet kurumunu köşeye sıkıştırıp "af"fa zorlamazsa onu buna mecbur bırakmazsa kim "af" ilan etmeye yanaşabilir ki? Sorun bu denli açıktır. İnönü isterse yüz defa bir defa "af"tan yana olduğundan dem vursun, onun yana olduğu "af", diğer burjuva partilerinin "af" talebinden hiç de fazla değişik değil. İrmaklar aynı denize akmanın ötesine gidemiyor. Gidişatı değiştirebilmede yiğitlere büyük görevler düşüyor. Belirleyici rolü onlar oynayacaktır. Bunun için de faşizmin ve her türden burjuva kesim ve politikacılarının kitlelerin öfkesini yatıştırmaya yönelik planlarını yerle bir etmek, öfke ve örgütlenmeyi kabartmaya çalışmak gerek.

SBKP Yeni Genel Sekreteri GORBAÇEV

11 Mart günü hayata gözlerini yuman Çernenko'dan sonra toplanan SBKP Politik Büro, oybirliğiyle Mihail Gorbachev'ı Parti Genel Sekreterliğine seçti.

Kafkasyalı bir köylü ailesinin çocuğu olarak 1931 yılında doğan Gorbachev, bir süre işçilik yaptıktan sonra 1950'de Moskova'da Üniversite öğrenimine başladı, Hukuk öğrenimini; 1955'te bitirdi ve ardından tekrar kafkasya'ya döndü.

M. Gorbachev, 1952'de Komünist Parti üyesi oldu. 1970'te yerel komünist partinin genel sekreterliğine seçilen Gorbachev 1978'de SSCB Tarım Bakanlığında görev aldı, 1980'de SBKP

Politik Büroso üyesi seçildi.

Çernenko'nun hayata gözlerini yumması dolayısıyla Partimiz, Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesine yolladığı mesajda başsağlığı ve dayanışma dileklerini sundu.

Boyun Borcu

Baştarafı s. 1'de

Son zamanlarda alabildiğine şidetlenen İran-İrak savaşı her ne kadar Arap ve Fars halklarına da maddi zararlar veriyorsa da Kürdistan'ın baştan başa bir savaş cephesi olması halkımızın daha fazla maddi zarara uğramasına yol açıyor. İran ve Irak sömürgecilerinin özellikle sivil yerleşim bölgelerine yönelik karşılıklı saldırıları sonucu yüzlerce Kürt öldü, yaralandı veya sakat kaldı.

Kürdistan'a yönelik tüm bu uygulamalar ve gelişmeler gösteriyor ki halkımızın dört parçada değişik biçim ve araçlarla sürdürüldüğü ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi çok yönlü tehlikelerle karşı karşıyadır. Kara bulutlar Kürdistan'da kol geziyor. Ne var ki ulusal demokratik saflardaki sorunlar bazı olumlu gelişmeler olmaları birlikte ağırlıklı olarak sürüyor. Düşmanlarımız halkımıza yönelik ortak planlarına karşı ezen ulus devrimcileriyle birlikte, omuz omuza karşı çıkmak, birleşmek bugün daha bir önem kazanmıştır. Bu yönde atılan ve atılacak olumlu adımlara destek vermek, ilerletilmesi için caba sarfetmek her yurtseverin görevi ve boyun borcudur.

...BİR AYDIN TIPI

Baştarafı s. 4'te

ve Kürdistan halklarının ortak mücadelesine, sosyalist ülkelere hiç tereddüt etmeden çamur atabilmekte ve bazı tarihi gerçekleri tersyüz etmeyi adeta marifet saymaktadır. Böylesi bir karakter Türk aydınlarının belli bir kesiminin en tipik özelliklerindedir. Bu kesimler aynı zamanda şovenizm ve yayılmacılıkla yoğrulmuş "geleneksel Türk dış politikası"nın da başnaz savunucusudurlar. Bazen işi "herkes bize düşman" diyecek kadar ayyuka çıkarabilmektedirler. Kürt ve Ermeni sorunu yanında Kıbrıs, Ege sorunu ve sosyalist ülkelerdeki Türk kökenliler hakkında koparılan yaygaralar örnek verilebilir. Ayrıca Kemalistleri aklamak için M. Suphi ve yoldaşlarının katledilmesi olayında başvurulan çarpıtmalar da yukarıda belirttiğimiz iflah olmaz anlayışın bir parçasıdır.

BAHREYN ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİNİN 30. KURULUŞ YILDÖNÜMÜ DOLAYISIYLA PARTİMİZİN BUKC 'YE GÖNDERDİĞİ KUTLAMA MESAJI

BAHREYN ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ
MERKEZ KOMİTESİ VE SAVASKAN MİLİTANLARINA

Değerli Yoldaşlar,
Kürdistan halkı ve Öncü İşçi Partisi adına Bahreyn Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin 30. kuruluş yıldönümünü candan kutlarız.

Bahreyn Ulusal Kurtuluş Cephesi, emperyalizmin, başta da ABD emperyalizminin dünya sosyalist sistemine, ulusal kurtuluş hareketlerine ve ilerici yönetimlere karşı saldırılarını her gün artırdığı; emperyalizmin piyonu gerici Bahreyn Şeyh İsa Süleyman yönetiminin Bahreyn emekçi halkına karşı sürdürdüğü ağır baskı koşullarında 30. yaşına giriyor.

Emperyalizm, başta ABD emperyalizmi konvansiyonel ve nükleer silahların yapımını her gün arttırarak gezegenimizi silah deposu yapmakla yetinmiyor. Şimdi de uzayı silahlandırmaya başladı. Reagan, her fırsatta bir "sınırlı nükleer" savaştan bahsediyor.

Emperyalizmin, yeryüzünde yaşamı tehlikeye sokan bu pervasız planlarını boşa çıkarmak için başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist sistem, eşsiz mücadele vermektedir. Sovyetler Birliği, yaşamı ve insanlığın yarattığı uygarlığı yokılmaktan kurtarmak için elinden gelen fedakarlığı esirgemiyor.

Emperyalizm, özellikle ABD emperyalizmi bölgesel savaşlar çıkararak emekçi halkları birbirine kırdırıyor. Bununla da yetinmeyerek doğrudan müdahaleler yapmakta. Bir Grenada'yı haysızca işgal etmekten geri kalmadı. Bugün Nikaragua ulusal demokratik yönetimini devirmek için binbir çirkef komplolar düzenlemektedir.

Bölgemizde de, Arap, Kürt, Türk halklarına karşı siyonist İsrail'i, faşist Türk cuntasını ve gerici Arap yönetimlerini alabildiğince desteklemektedir.

ABD emperyalizminin bölgemize yönelik planlarında ikinci İsrail görevini üstlenen faşist Türk cuntasıdır. Faşist Türk cuntası, bugün Türkiye ve Kürdistan topraklarını NATO'nun silah deposu haline getirmiş. Kürdistan'da yeni yeni askeri havaalanları inşa ediyor. NATO'nun Basra Körfezi'ne ilişkin planlarını uygulamada önemli görevler üstlenmiştir. Sosyalist ülkelere ve ilerici halk hareketlerine karşı her türlü saldırı ve çirkefliliği sürdürüyor.

İçerde de emekçi halklarımıza kan kusturuyor. Faşist terör yaşamın bir parçası haline getirilmiş. Açlık, sefalet ve kitlesel işsizlik had safhaya varmış. Tüm bunlara rağmen Türkiye ve Kürdistan halkları faşist cuntayı alaşağı etmede kararlıdır. Tüm katliam ve kıyımlara rağmen mücadele her gün boyutlanıyor. Bunun en somut örneği; faşist cuntanın iktidara gelişini beşinci yılında partimizin de içinde bulunduğu altı parti, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol Birliği'ni kurular.

Bahreyn Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin 30 yıllık tarihi, mücadele tarihidir. Cephenezin öncülüğündeki 5 Mart 1965 ve 1974 kitlesel başkaldırıları, emperyalizm ve monarko-faşist Şah'ın kanlı müdahalesine maruz kaldı.

Yoldaşlar,
30. kuruluş yıldönümünüzün gerici Şeyh İsa Süleyman yönetimine karşı muhalefet ölümlerinizi toparlama ve gerici yönetimi yaltıtama yılı olmasını dileriz.

Kürdistan halkı, kardeş Bahreyn Arap halkının mücadelesini destekler.

Sıcak devrimci selamlarla.

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE ARAP GERİCİLİĞİ!
YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ !

Kürdistan Öncü İşçi Partisi
Dış İlişkiler Bürosu

SBKP GENEL SEKRETERİ VE SSCB YÜKSEK SOVYET PREZİDYUMU BAŞKANI

K.ÇERNENKO ÖLDÜ

Adı Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği proletaryasının şanlı tarihliyle kopmaz bir bağ oluşturmuş, Lenin'in partisi SBKP'nin Genel Sekreterliği ve ülkesi SSCB Yüksek Sovyet Prezidyumu başkanılığı yapan, kararlı, barış savaşçısı, komünist önder, Sovyet halkının yiğit evladı Konstantin Ustinoviç Çernenko 74 yaşındayken 11 Mart günü hayata gözlerini yumdu. SBKP-PB'sunun toplantısında oybirliğiyle alınan bir kararla Mikail Gorbaçov Partî Genel Sekreterliğine seçildi.

Konstantin Çernenko, 24 Eylül 1911'de SSCB'nin Krasnojarsk bölgesi Novosiolavo Yöresi Bolsaja köyünde doğdu.

Ücretli çalışmaya çok genç yaşta başladı. Gençlik çağında Komsomol üyesi oldu, faaliyetlerine etkin bir şekilde katıldı. 1929'da Novosiolovo Komsomol komitesi ajitasyon-propaganda bölümü başkanlığına getirildi. 1930'da Kızıl Ordu'ya gönüllü olarak katılmak için müracaat etti. Askere alındı. 1933'e gelindiğinde Kızıl Ordu'nun bir sınıfı birliğinde aktif sorumluluklar aldı.

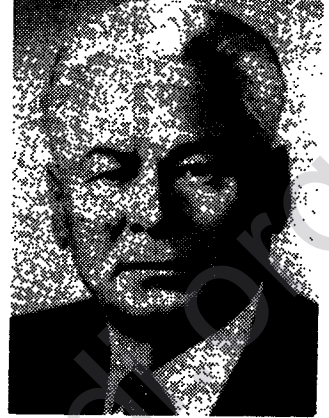
1931 yılında SBKP'ye üye olan Çernenko, askerlik dönüşünden sonra Pedagoji Yüksek Okulu'nda eğitim gördü. Daha sonra SBKP'nin Novosiolava ve Ujardi yöreleri parti komitelerinde ajitasyon-propaganda bölüm başkanlığı yaptı, parti kurs yerinde çalışmalarında bulundu.

1943 yılında Parti organizatörleri yüksek okulunda okumaya başlayan K.Çernenko; 1945'te öğrenimini başarıyla sonuçlandırdıktan sonra Penza bölgesi parti sekreteri oldu. Çernenko, 1948'de Moldavya Sovyet Cumhuriyeti Komünist Partisi Merkez Komitesinde ajitasyon-propaganda başkanı seçildi.

1956'da SBKP-MK tarafından propaganda işleriyle görevlendirilen Çernenko; 1960 yılına gelindiğinde SSCB Yüksek Sov-

yet Prezidyumu'nda denetleme sekreteri oldu. 1965'te SBKP-MK'nde Kamu Bölümü Başkanlığına getirildi. 1971'de SBKP-MK asil üyesi seçildi. Mart 1976'daki 25. Parti Kongresinde sonraki ilk tam üyeli MK toplantısında SBKP-MK Sekreteri seçildi. 1977'de Politik Büro yedek üyeliğine seçilen Çernenko; bir yıl sonra Politik Büro asil üyesi oldu.

Çernenko, SBKP Genel Sekreteri ve SSCB Yüksek Sovyet Prezidyumu başkanı Yuri Andropov'un hayata gözlerini yummasından sonra 1984 yılının 13 Şubat'ında, MK toplantısında oybirliğiyle SBKP Genel Sekre-

terliğine seçildi. Haziran 1984'te SSCB devlet başkanı oldu.

Çernenko, uluslararası bir çok toplantıda SSCB delegasyonlarında yer almıştı. Örneğin 1975'te Helsinki'de ve 1979'daki Viyana silahsızlanma görüşmelerinde SSCB'yi temsil eden delegasyonların üyesi idi.

ÇERNENKO YOLDAŞIN ÖLÜMÜ DOLAYISIYLA PPK MK'NİN SBKP MK'NE GÖNDERDİĞİ MESAJ

SOVYETLER BİRLİĞİ KOMÜNİST PARTİSİ
MERKEZ KOMİTESİNE

Değerli Yoldaşlar,

Sovyetler Birliği ve dünya komünist hareketinin seçkin temsilcisi Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği Yüksek Prezidyumu Başkanı ve büyük Lenin'in partisi, Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri Konstantin Çernenko yoldaşın ölümünü derin bir üzüntüyle öğrendik.

Çernenko yoldaş yaşamı boyunca, Sovyetler Birliği Komünist Partisinin geleneksel Leninci barış politikası olan; silahlanma yarışını durdurmak, emperyalizmın savaş kışkırtıcı planlarını boşa çıkarmak ve dünyada adil ve katıcı barışın sağlanması için çalıştı.

O, Sovyetler Birliği'nde komünist toplumu inşa sürecini hızlandırmak ve komünizmin yüce ülkülerinin utkusu için eşsiz bir çaba sarfetti.

O, dünya komünist hareketinin, Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizminin ateşli bir savunucusu olarak anılacaktır.

Kürdistan Öncü İşçi Partisi, Çernenko yoldaşın kaybı dolayısıyla Sovyet komünistlerine, tüm Sovyet vatandaşlarına ve ailesine derin üzüntülerini bildirir ve içten başsağlığı dilekelerini iletir.

Komünist selamlarıyla.

12.3.1985

P.P.K.K

Kürdistan Öncü İşçi Partisi
Merkez Komitesi